

לאהבה אין גבולות

רומן מאת זאב בר אילן

הסיפור הזה הוא פיקציה. השמות והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון, לבני אדם חיים או מתים, הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות. @

פרק ראשון

רון בן דוד הסיט את הוילון מעל החלון של מושבו במטוס הענק של חברת Airbus שהוא טס בו לארצות הברית. מבעד החלון הוא ראה את האופק האין סופי של כחול המים של האוקיאנוס האטלנטי משתרע למטה, אך כעבור דקה עיניו הבחינו צורה של אוניה גדולה בצבע לבן ששטה לאיטה למטה באופק הכחול האין סופי של מימי האוקיאנוס. רון היה צעיר נמרץ, עדיין רווק, עם השכלה אקדמאית והצליח להתקדם במהירות בסולם הדרגות במקום עבודתו במפעל היי-טק ליצור מחשבים בארץ. החברה שהוא עבד בה שלחה אותו לקורס השלמות לארה"ב. אולם לפני נסיעתו לקורס הוא היה צריך לחתום מסמך על התחייבות שהוא ימשיך לעבוד בחברה לפחות שנתיים באותו השכר שקיבל באחרונה. אם הוא יסיים את הקורס בהצלחה שכרו יעלה ב- 20% לפחות. הוא כבר הספיק לטוס הרבה במטוסים, כך שהדבר לא היה חדש בשבילו, אך הפעם הוא טס לאמריקה למטרת השתלמות של חודשיים מטעם חברה בשם "בר און בע"מ" שהוא עבד בה בארץ כמהנדס, אל המפעלים של חברת האם. הוא התרגש לא מעט כי הוא צריך להגיע זו הפעם הראשונה לעמק הסיליקון המפורסם שבמפרץ סן פרנסיסקו, בצפון קליפורניה, שם ממוקמים המפעלים הגדולים והמשרדים הראשיים של חברת האם. ברדתו מהמטוס הוא התמקם באולם ההמתנה הגדול של שדה התעופה וחיכה לנציג החברה שיבוא לקחת אותו למפעל. כעבור כרבע שעה הוא שמע את הכרוז קורא את שמו "מיסטר רון בן דוד, מיסטר רון בן דוד נא לגשת לאשנבי "אל על" לשם קבלת אינפורמציה בשבילך". שם נאמר לו כי הוא צריך להגיע בכוחות עצמו ליעדו, היינו ששלחו לו רכב מיוחד שיחכה לו בשדה התעופה. עוד מעט נציג "אל על" יוביל אותו אל הרכב.

כעבור זמן לא רב איש לבוש מדים של "אל אל" ניגש אליו והודיע לו באדיבות שהוא יוביל אותו אל הרכב בחוץ. ברכב הוא ימצא מפות מיוחדות שיראו לו איך להגיע בקלות ליעדו בעזרת מכשיר GPS. הוא תהה מה הטריק הזה צריך להיות. הוא כבר היה מנוסה בשימוש במכשיר בארץ, אך בארץ ענקית כמו אמריקה הוא קצת היסט. אולי ילך לאיבוד בתנועה הסואנת בין אלפי המכוניות שם. אך מה יכול לקרות? הוא ידע טוב אנגלית וקיווה שהכול יהיה בסדר, בכל זאת תהה למה לא שלחו מישהו עם הרכב לקחת אותו ליעדו? מוזר...טוב, הוא ידע איך להשתמש במכשיר, בארץ כבר עשה מאות קילומטרים בעזרתו. הוא ידע גם להשתמש במפות, וקיווה שלא יחטפו אותו גנגסטרים בדרך...

בהגיעו למגרש החניה הפקיד הוביל אותו אל הרכב. הוא הבחין עליו בשלט גדול "אלפה רומיאו". לנהוג ברכב כזה היה שיא של חלומות נעוריו, והנה זה הולך להתגשם. לאחר שהודה לנציג "אל על" על השירות, הוא נכנס פנימה, התניע את המכונית החדשה. המנוע שלה התחיל לעבוד כמו שעון שוויצרי, בשקט, בשקט. היו שם מהלכים אוטומטיים, רדיו משוכלל, נגן תקליטורים, בקיצור כל הנוחיות והפטנטים. הוא מצא במגירה תעודות מטעם המפעל שמאפשרות לו לנהוג ברכב הזה. נו מה יש עוד לחשוב? אז אופס לדרך. הוא לא ידע איזה טריק עשו איתו, ולמה? זה בוודאי יתברר בהמשך.

"בעוד כ-150 יארדים תפנה שמאלה" נשמע מהמכשיר "שם תראה שלט ענק שיכוון אותך ל-Highway שיוביל אותך הישיר ל"Silicon Valley". בהמשך תקבל הוראות נוספות. "רוץ עשה כפי שנשמע במכשיר והנה אחרי כמה דקות הוא כבר היה בדרכו ליעדו. "נו", הוא חשב, "השד לא כל כך נורא, אני בדרך." "וואלה!" הוא התפלא "איזו תנועה! איזה כבישים! איזה שילוט!, רק עיוור לא יידע להתמצא כאן". כל כמה מיילים הבחין במכוניות משטרה שעמדו בצד הדרך. אוי לנהגים שמנסים להתחכם כאן, מהר מאוד יימצאו את עצמם בכלא. ככל שהדרך נמשכה, אחרי נהיגה של עשרות מיילים הוא קיבל יותר בטחון. "ברכב כזה אפשר להגיע אפילו לירח"...הוא הרהר. אולי באחד הימים ירוויח מספיק כסף שתאפשר לו לקנות רכב כזה... אם כן לאחר נסיעה של כשעה הוא הגיע ליעדו. הוא נעצר ליד המחסום שבפתח המפעל, שם השומרים ביקשו ממנו להזדהות. כשהציג את הניירות שלו וראו שהוא מישראל, הם נשארו עם פה פעור. "נהגתי בכל הדרך מישראל עד כאן עם המכונית הזו" הוא התלוצץ עם השומרים "היא כמו מטוס, רק אין לה כנפיים" "זו מכונית ששייכת למפעל שלנו" הם טענו בגאווה. "זו בדיוק הסיבה, זו אחלה של מכונית." נו הוא לא ידע איך אומרים בדיוק "אחלה" באנגלית, אז הוא אמר "First class" ונתן לטיפה לרכב. השומרים הסבירו לו איך להגיע למשרד הראשי של ההנהלה. הוא החנה את הרכב במגרש הסמוך ונגש ליעדו, אל משרדי ההנהלה. המשרד היה ממוקם בבנין ענק בן 20 קומות.

הוא ניגש פנימה דרך פרזדור ארוך ורחב ידיים אל המעליות שאחת מהן העיפה אותו למעלה, תוך דקה עד לקומה ה-15. שם היה כתוב באחד הדלתות באנגלית "Chief Executive Office" (משרד ההנהלה ראשית). הוא צלצל בפעמון האינטרקום ומיד שמע קול נעים של אישה ששאלה "למי יש לנו הכבוד?" הוא זקף את קומתו ואמר "רוץ בן דוד מישראל". כמו במילת קסם הדלת נפתחה והוא נכנס אל משרד מפואר ורחב ידיים. שם מאחורי שולחנות גדולים ישבו שני גברים ואישה בלבוש מהודר שקמו לקראתו והושיטו את ידיהם אליו. רוץ היה לא מעט נרגש. הוא לחץ את ידיהם של השלושה ובקול צלול אמר שוב את שמו "רוץ בן דוד מישראל".

"ברוך הבא Welcome שב בבקשה. ידענו על בואך וחיכנו לך, אז איך הייתה הדרך? היה לך קשה להתמצא?" שאל אחד מהשלושה. "בתחילה קצת חששתי שאתבלבל בתנועה הסואנת, אך בסוף התגברתי על כל הקשיים ואחרי הכול הצלחתי להגיע ליעד. הנה אני פה." "כול הכבוד" הם מחאו לו כפיים. "אך ברשותכם" הוא הוסיף בהיסוס, "אני לא בדיוק מבין את הסיבה למה הטלתם עלי את המשימה הקשה הזאת להגיע בכוחות עצמי אליכם?, למה לא שלחתם מישהו לקחת אותי?" "אנחנו תיכף נגלה את הסיבה. אך לפני כן הינו רוצים לשאול אותך מה אתה חושב על העניין הזה בעצמך?"

רוץ עיקם את שפתו ומשך בכתפו "יש לי רק ניחוש פראי בנדון" הוא ענה בהיסוס "אולי רציתם בכך לבחון את כושר האינטליגנציה שלי, את הביטחון העצמי שלי, את האינטואיציה שלי?" השלושה שוב מחאו לו כפיים. לאחר מכן אחד מהשלושה אמר "סיבות יותר טובות לא היינו יכולים למצוא לך בעצמנו. ישר כוחך. עברתה את מבחן הכניסה. אנחנו זקוקים למהנדסים פיקחיים, בעלי יוזמה, בעלי תושייה ואינטליגנציה. עוד מעט נציג בפניך את מנהל הקורס לאזרחים זרים מר טאוור (Tower) שיסביר לך מה עליך לעשות, מה תלמד, היכן תגור, ואיפה חדר האוכל וכולי. כמו כן אנו מתרשמים מהאנגלית השוטפת שבפיך. איך הגעת לכך? "טוב" הוא אמר בצניעות "יש לי חוש ללמוד שפות זרות. היום לדעת את השפה האנגלית זה עניין כמעט הכרחי. עם ידיעה טובה בשפה האנגלית אפשר להסתדר בכל העולם. מעבר לזה רוב החומר המקצועי נמצא רק באנגלית." הוא שוב שמע מחיאת כפיים. "סליחה בבקשה", הוא ביקש מהשלושה, "יש לי עוד שאלה קטנה אליכם, למה שלחתם אלי מכונית כה יוקרתית ויקרה כמו אלפה רומיאו?, מה אם הייתי עושה תאונה?" "היית מעדיף שהינו שנשלח לך סוסיתא...?" שאל אחד מהשלושה בלעג. "לאבא שלי הייתה מכונית סוסיתא, הוא הרוויח אותה את לחמו בכבוד." "סליחה, רצינו רק קצת לצחוק. בכל אופן חקרנו גם בעניין זה ולמדנו שאתה נהג טוב וזהיר, אתה מגיע לעבודה ברכב כל יום, לכן לא דאגנו." הוא הוסיף בצחוק "אני רואה שאתם כבר יודעים עלי את הכול" "פחות או יותר." הם ענו בחיך "טוב, אנחנו מאחלים כל טוב והצלחה בלימודיך". השלושה שוב לחצו לו ידיים.

כעבור זמן לא רב נכנס לחדר מנהל הקורס, מר טאוור. כשמו הוא היה איש גבוה. הם התוודעו זה לזה בלחיצת ידיים, אחר כך הוא אמר "בוא בבקשה, נכיר לך את כל המקומות החשובים בבנין שתוכל להתמצא. זה לא קשה, יש שלטים ברורים בכל מקום." רונן אמר שלום לכל הנוכחים והתלווה אל מר טאוור. לאחר שהוא הראה לו את המקומות הוא הוביל אותו למשרד שלו. שם הושיט לו 5 גיליונות מודפסים בשפה האנגלית "אתה תצטרך לענות על השאלות שבגיליונות אלה. שמענו שאתה מהנדס מוכשר, עם ידיעות רחבות בשטח האלקטרוניקה, כמו כן אין לך בעיה בשפה האנגלית. בכל זאת, היות וההרצאות שלנו הן ברמה מאוד גבוהה, לא הינו רוצים שדברי המרצים ייפלו על אוזניים ערלות. אחר כך נראה לפי התשובות שלך באיזו קטגוריה לסווג אותך. אתה רוצה לגשת לענות עליהם כעת, או היית מעדיף לנוח לפני כן, אני מניח שהנך עייף לאחר הנסיעות הרבות?"

רונן עיין קצרות בשאלות שהופיעו בגיליונות. הן היו שאלות בשטח האלקטרוניקה, הפיזיקה, כימיה, מתמטיקה, ושאלות כללית בשטח הטלקומוניקציה. בקיצור כל מה שמהנדס מחשבים צריך לדעת. אחר כך הוא אמר לטאוור "הייתי רוצה לפתור אותם עכשיו, כי ממילא לא אוכל לנוח מרוב התרגשות." "כרצונך" השיב טאוור. נא לשבת כאן. אל תמהר, קח את זמנך בנוחיות" אחר כך הוא הוסיף בבדיחות הדעת "אנחנו לא במרוץ סוסים..." "בכל אופן על שאלה שאתה לא יודע סמן X".

הוא ענה על רוב השאלות בקלות יחסית, אך באחדות היה צריך לאמץ חזק את זיכרונו ולהיזכר כל מה שהוא למד באוניברסיטה. "ואללה" הוא הררה "זה פה עניין רציני. הייתי צריך להתכונן לזה." היו שם כמה שאלות בשטח הכימיה שידיעותיו היו קלושות בהן. הוא לא רצה לכתוב שטויות, אז כתב X.

פרק שני

תשובותיו של רונן על רוב השאלות היו טובות, או מניחות את הדעת, לכן הוא קיבל ציון גבוה וסיווג אותו לכיתות הגבוהות. הלימודים החלו כבר למחרת. בכיתה שלו היו תלמידים (מהנדסים) מארצות שונות. כולם דיברו אנגלית מניחה את הדעת, אם כן במבטאים שונים שלפעמים רונן התקשה להבינם. הדבר הראשון שהמרצה ביקש מהם היה להציג את עצמם לפי תור הישיבה. "כל אחד מתבקש לעמוד ולהציג את עצמו, בקול צלול וברור, את שמו המלא והארץ שהוא, או היא הגיע ממנה, ואת מקום ושם המוסד החינוכי גבוה שלמד בו." רונן היה התשיעי בתור "רונן בן דוד מירשאל. למדתי באוניברסיטה ע"ש בן גוריון בבאר שבע, ישראל". הוא ציפה לקריאות בוז, אך להפתעתו כולם מחאו לו כפיים. זו הייתה בשבילו הפתעה מוחלטת, כי לא היה יכול ללמוד בסביבה עוינת.

שמי ד"ר. שטניבר, הציג את עצמו המרצה "התכנסנו פה מכל קצווי העולם מהנדסים של החברה שלנו, על מנת להרחיב את ידיעותינו בשטח האלקטרוניקה והמכשור. אנחנו מודעים לך שעבור רובכם מדעים אלה לא חדשים, אתם עוסקים בזה יום, יום. מטרתנו היא לשפר את הידע שלכם. אתם יודעים שלאחרונה קמו לנו הרבה מתחרים בעולם: חידושים והמצאות חדשות צצים לבקרים. עלינו להתמודד אתם, במהירות וביעילות. כמו כן ארצות ומדינות חדשות שבעבר לא היו מצטיינים בטכנולוגיה הצטרפו למעגל. מה שהיה חלום אתמול, היום הוא מציאות. אפילו ארצות קטנות כמו ישראל לא מפגרות בשטח הטכנולוגיה והיגעה להישגים ניכרים" הוא רמז לעבר רונן. לכן אנו לא יכולים לפגר אחריהם. אנחנו כל הזמן שואפים לחידושים, לפשט ולשכלל את המכשירים שאנו מוצאים לשוק העולמי. גם חידושים ושיפורים קטנים יש להם משמעות גדולה, ואילו חידושים גדולים יכולים להביא לחברה רווחים עצומים. לכן זה חשוב שהמהנדסים שלנו יהיו בעלי מקצוע טובים, בעלי יוזמה, בעלי מוטיבציה וגם יותר טובים מאחרים, אני מתכוון לאלה של המתחרים שלנו. בקיצור, אנו רוצים חבר'ה שאיכפת להם. עלינו להיות לא רק טובים אלא מצוינים!

אני עוד רציתי לציין שבחרנו את תוכנית הלומדים בכיתה הזאת לתלמידים שהם נמצאים פחות או יותר באותה הרמה. עם זאת אני מבקש, שאל תהיו ביישניים, אנו התכנסנו פה לשם לימוד, לכן כל אלה שיש להם בעיה בהבנת הדברים ירימו את היד ללא בושה. דברי המרצה התקבלו בתשואות ובקריאת הידד. "ועוד דבר", הוא הוסיף "בכל מושב שלכם נמצא מחשב עם לוח קלידים. אני מניח שכולכם יודעים איך להשתמש בהם. המחשבים שלכם מחוברים למחשב מרכזי. כל זה יקל הרבה בלימודים. לבסוף רציתי לומר כי אנחנו לא סבורים שתצאו מהקורס הזה גאוני הדור כמו ביל גייטס, סטיב ג'ובס, מארק צוקרברג או דומיהם, אך נקווה שתצאו מכאן אנשי מקצוע יותר מיומנים ומעולים. לבסוף רציתי לציין שכימיה, מתמטיקה ואלקטרוניקה, שלושה מדעים אלה יקבעו את עתידו של העולם." הוא עשה הפסקה קצרה, אחר כך המשיך:

"בשיעורינו הראשון אנו נעסוק בדברים קיימים, היינו מוצגים שכבר יצאו לשוק. לראשונה נעסוק במעגלים חשמליים." הוא אמר והקרין על בד בעזרת מקרן את לוח הדיאגרמה (החיבורים החשמליים) של המכשיר הטלפון האלחוטי האחרון שהחברה הוציאה לשוק העולמי. החברה עקבו אחריו בקשב רב. אולם לא כולם הבינו. לאלה שלא הבינו את הדברים הוא הסביר להם שוב בסבלנות. "אנחנו הרכבנו את הטלפון הזה שהוא יעיל ופשוט לשימוש. יש בו גם המיקרופון וגם הרמקול שמשמיע צלילים ברורים. חיוג פשוט וקל. בנוסף אפשר להאזין לרדיו ולמוזיקה קלה וגם קלסית, אותיות וסימנים ברורים. יש בו גם מחשבון ופנס חזק. נו, הוא שאל בחיך" מה אפשר עוד להעמיס על הטלפון המסכן הזה מבלי להוסיף למשקלו, ז.א. שהוא יהיה קל, נוח ונייד? הוא שאל את התלמידים. "אחד מהם ענה בבדיחות הדעת. "שהוא גם יגיש ללקוח נקניקיות חמות... כולם צחקו, גם המרצה.

רוחן ביקש את רשות הדיבור. "כן" ענה שטיינברג "יש לך איזה רעיון להציע?" רוחן השיב "יש לי, אך זה בכל זאת היה מוסיף למכשיר כמה גרמים." "טוב, אז נשמע ענה המרצה. רוחן "חושבני כי בכל ארץ היכן שהמכשיר משווק רצוי להוסיף לתוכן את מספר לשכת המודיעין המרכזי, שם הלקוח יוכל להתעניין לגבי מוסדות ומקומות חשובים לצרכיו: למשל מספר תחנת המשטרה הקרובה, מספר בית חולים, תחנות עזרה ראשונה, שירותים שונים וכולי, וכולי. חושבני שכל זה לא יכביד על משקל בהרבה, לעומת זה הוא יספק ללקוח הרבה יותר מידע חשוב." "רעיון מצוין! ענה שטיינברג. "כעת אני מציע שכולכם תיגשו למחשבים שלכם ותנסו לסרטט את התיקונים שרוחן הציע זה עתה במכשיר שלנו, שהתרשים החיבורים שלו נמצאים על הלוח וגם על גבי המסכים של המחשבים שלכם. שוב על תתביישו לשאול שאלות, אני לרשותכם."

זו הייתה המשימה הקשה הראשונה והמקצועית עד כה, ורבים התקשו לבצעה. "וכן יש הצעות? שטיינברג שאל לאחר זמן. אחד המשתתפים הרים את ידו ואמר בהיסוס "אני חושב על משהו, אך איני בטוח אם הפתרון שלי נכון." "אוקי, אז נשמע בכל זאת." התלמיד ניגש ללוח שעליו הוקרן התרשים של לוח החיבורים, ובעזרת מקל שהמרצה הושיט לו הוא החל להסביר את הפתרון שלו. "אני הייתי מתחבר כאן, בנקודה זאת, כדי שהמכשיר יכיל את האינפורמציה הנוספת." "יופי" ענה שטיינברג "האם אתה גם יכול לנמק את הצעתך" "בהחלט, בנקודה הזאת נכנסת כל אינפורמציה מבחוח אל המכשיר." "האם למישהו מכם יש דעה אחרת, או שונה בנדון?" הוא שאל את הכיתה. אף אחד לא קם. "אם כן, אז אנחנו נצטרך לקבל את הדעה שלך שהיא בהחלט נכונה." הוא אמר ונתן טפיחה על גב התלמיד. "מה שמך בבקשה, ומאיפה אתה?" "מיכה ברזונוב מסרביה"

"מה עוד אפשר לדרוש מהמכשיר המסכן הזה?" שאל שטיינברג בחיך אירוני...? אחד התלמידים הצביע. "מה שמך" שאל המרצה "טוני בראון מארה"ב." "כן טוני, מה בפירך?" "חושבני שלא כדי יותר מדי להעמיס על המכשיר. מי שרוצה יותר; תמונות, מוסיקה, אינפורמציה נוספת וכולי, שיקנה פשוט סמרטפון, ויבוא לסיפוקו." "גם לי ניראה כך," סיכם שטיינברג. טוב, אני חושב שבזה נגמור את הפרק הזה. מחר נעסוק בבעיות של המחשב הביתי ובתוכנה החדשה שיצאה לא מזמן לשוק.

במשך ימי הקורס התקיימו מספר הפסקות בהרצאות של כחצי שעה בלימודים בהן התלמידים יוכלו לנוח, או לגשת לאחת הקפטריות שבבנין. כשליש ממספר המשתתפים היו בנות, מארצות שונות, אחדות מהן היו יפות מאוד. רונן גמר בנפשו לא להיכנס איתן להרפתקה כדי לא להעסיק את ראשו בשום דבר אחר, מלבד הלימודים. אולם הפיתוי היה גדול. אחת התלמידות, נערה יפיפייה, שחרחרת, עם שערות ארוכות, מטולטלות, עם ריסים ארוכים, טיפוס לטיני התלבשה עליו. "היי רונן, מה דעתך לצאת איתי לשתות משהו בקפטריה. אני שונאת ללכת לשם לבדי." רונן היסס, אך לא היה יכול להתנגד לפיתוי. "אוקי" הוא אמר לה, "אז בואי." לאחר שהתיישבו ליד אחד השולחנות רונן שאל אותה "מה את רוצה לשתות בבקשה?" הוא שאל אותה באנגלית "קפה עם עוגה." הוא ניגש לדלפק והזמין פעמיים קפה ועוגה, לאחר מכן ניגש עם המנות לשולחנם.

"אז מה שמך? ומאיפה את? לפי מראה פניך, העיניים והשערות שלך אני מנחש שאת הגעת לכאן מאיזו ארץ דרום אמריקאית, האם אני טועה?" "פגעת בול!" היא אמרה "אני מארגנטינה." "ומה שמך בבקשה" "שמי צ'יקיציטה" "היי, זה שיר של להקת אבבא" "נכון מאוד," היא צחקה "השיר כנראה מצא חן בעיני הוריי, אז נתנו לי את השם הזה." "השם מתאים לך בול!" "אתה יודע שאני חצי יהודיה?" "מה זאת אומרת?" שאל רונן בפליאה "אבי הגיע לארגנטינה לאחר מלחמת העולם מפולין, הוא גם יודע קצת יידיש. לעומת זאת אמי נוצרייה, המשפחה שלה גרה שנים רבות בארגנטינה, אך אנחנו בכלל לא דתיים." "ואיפה אתם מתגוררים?" שאל רונן "אנחנו גרים בעיר קורדובה, זו העיר השנייה בגודלה בארגנטינה?" "ומה את עושה שם, עובדת משהו?" "אני עובדת המפעל שמיצרים שם חלקים שונים של מחשבים וגם חלקים אלקטרוניים למכשירים אחרים." לאחר זמן מה היא שאלה "תגיד לי איך אתה הגעת לכאן, ישראל היא מאוד רחוקה מכאן?" "חלק מהדרך שחיתי בים, וכשהתעייפתי לקחתי טרמפ בתיבת נוח, ביבשה המשכתי בעגלה קשורה לחמור, אחר כך רכבתי על גמל וגם הלכתי הרבה ברגל..." "אתה ליצן גדול, ברצינות איך הגעת?" "יש לי סיפור מאלף," ענה לה "את לא תאמיני." "עד כה סיפרת לי צ'יזבטים" היא אמרה, "נראה שאתה יכול להיות גם רציני?" "טוב אני מוכן לספר לך, אך הסיפור ארוך מדי ולא אספיק, אולי בפעם הבאה?"

"תשמע, יש לי רעיון; קראתי הרבה על העיר סן פרנסיסקו, עיר יפיפייה, שופעת אתרים ופארקים מקסימים, בדיוק בשביל תיירים. מה דעתך שנלך לסייר בעיר, היא לא רחוקה?" הוא הרהר בליבו "איך אפשר להתנגד ליפיפייה הזאת? היא בוודאי תשגע אותי, יש לה איזה כוח היפנוטי בעיניים שלה. הוא נאבק עם עצמו, בסוף הפליט "חושבני שזה רעיון מצוין, רק צריך למצוא זמן מתאים לזה. טוב אודיע לך בקרוב, לאחר מכן שניהם חזרו לכיתה.

הסטודנטים והמרצה שוב התכנסו בחדרי הלימודים. שטיינברג פתח: "בשיעור הזה נלמד על החידושים בתחום החומרה, אז בקשה מישהו יכול להסביר לנו מה זה בעצם חומרה? תלמיד אחד הרים את ידו. כן אמר שטייברג "מה שמך ומאיפה אתה" ג'יל מרו מצרפת "בבקשה ג'יל מה פריך?" "השם חומרה בא מלשון חומר. זאת אומרת אוסף כל הרכיבים הפיזיים במחשב, או התקן אלקטרוני אחר, כמו טלפון סלולארי, או ציוד תקשורת אחר, כלומר כל אובייקט הנתפס בחוש המישוש. "טוב מאוד ג'יל" אמר שטייברג והמשיך "כפי שאמרת קודם, בשנים האחרונות החלה התפתחות ענקית בתחום זה: בטח כבר יצא לכם לשמוע על הדור החדש של המעבדים בעלי שמונה ליבות שהפכו את המחשבים שלנו למהירים ויעילים יותר, וכל זה בזכות מהנדסים כמוכם אשר עבדו קשה כדי לשפר וליעל את המחשבים שלנו. אז אני מבקש מכם לנסות להיות כמו אותם המהנדסים ולחשוב תמיד איך לשפר וליעל על מנת שנוכל לשווק את המחשב המהיר שנמכר לציבור הרחב בעולם. ושוב נתחיל במחשב האחרון שהחברה שלנו הוציאה לשוק."

לאחר חודש ימים של לימודים אינטנסיביים הגיע הזמן של החופש הראשון בן יומיים. הוא ציפה לצי'קצי'טה שתבוא אליו לצאת העירה ביחד. אכן היא הגיעה עם חיור שובבי על פניה. "נו רונן יוצאים קצת לבלות? הבטחת!" "אם הבטחתי, אז הבטחתי. טוב מחר בבוקר, בשעה 9 ניפגש בקפה איפה שהיינו פעם אחרונה. תתלבשי יפה ולדרך." "אתה מותק" היא אמרה. "תגידי, יש לך איזו שמלה יפה, סגנון ספרדי, אני מאוד אוהב את זה?" "יש לי משהו בול, אתה תהיה מופתע." "אם כן אני כבר מחכה לפגישה איתך מחר." אכן למחרת הוא הופיע לבוש בחליפה הכי יפה שלו, ואילו היא באה לבושה שמלה אדומה שהזכירו לו את האופרה כרמן. "ואללה, כל העיר סן פרנציסקו יסתכלו עליך במשקפת של חיידקים. מעכשיו אקרא לך במקום צ'יקצי'טה כרמנצי'טה." "תודה על הקומפלימנט, דווקא כרמן הייתה אישה יפיפייה?" "זה נכון," השיב רונן "אך היא לא ענתה לחיזורים אחריה." "טוב, אז תנסה גם אותי" היא השיבה בחיור שובבני, אך בגאווה מופגנת. "אז איך ניסע לעיר? יש אוטובוס ויש גם מוניות." "חושבני שאזמין מונית. הוא אמר והוציא מכסו את הנייד שלו וחיפש את המדור אינפורמציה ושאל לשרות מוניות. הוא קיבל את המספר חיש מהר. כעבור כ-10 דקות המונית הופיעה בפתח הכניסה. "אה, זה נקראה ושירות יעיל ומהיר," התפלא רונן.

כשהמונית הגיעה הם התיישבו בה. והוא אמר לנהג "בבקשה תיקח אותנו לאיזה בית קפה יפה ותוסס במרכז העיר" "אין בעיה" אמר הנהג. זו הייתה נסיעה של שעה בתוך תנועה מטורפת של אלפי מכוניות. כשהגיעו, הוא שילם לנהג, לאחר מכן חיפשו שולחן פנוי על המרפסת משם נשקף מראה יפה על הנוף. בריזה נעימה נשבה מכיוון הים. לאחר שהזמינו קפה היא אמרה "אמרת שהגעת לכאן בדרך מיוחדת, אז ספר, ספר אני נראה סקרנית." הוא סיפר לה את כל הפרשה מ א-עד-ת, היא נהנתה מאוד מהסיפור. "אתה בטח מישהו חשוב בחברה שלכם." "עוד לא, מותק, עוד לא, אך אני מקווה להיות כזה באחד הימים." "אז איך למדת את תורת המחשבים, זה מאוד קשה?" היא שאלה "בדרך קלה; אבי אמר שנשים את כל ספרי הלימוד מתחת לכרי השינה ולמחרת כל הידע ייכנס בקלות לראשי..." "אתה ליצן ללא תקנה. אני עם כל הרצון מתקשה לפעמים בהבנת הדברים." "לצער אינני יכול לייעץ לך בנדון, כל אדם לפי התפיסה שלו, לפי האי קיו שלו, אך עם רצון חזק יכולים להתגבר על הקשיים, או כפי שהמרצה שלנו אמר בקורס: "אנחנו לא מתיימרים להפוך אתכם לגאוני הדור, אך מקווים שתצאו מפה עם ידיעות נרחבות בנושא." "טוב," השיבה "אולי גם אני אנסה את הפטנט הזה ואניח את כל הספרים מתחת לכרית ולמחרת אהפוך למומחה..." "אני רואה שתפסת את העניין. טוב, אז אולי נסיים פה ונתחיל לסייר בעיר. זו עיר מקסימה ויחידה במינה." "בלי ספק, אך רציתי משהו לשאול אותך. בילדותי ראיתי סרט אמריקאי ישן בכיכובם של קלרק קבל, אדי נלסון וג'אנט מקדונלד. שחקן ושני זמרים שהיו בעלי שם עולמי. נושא הסרט היה רעידת האדמה והשריפה הענקית שפרצה בעקבותיה בעיר סן פרנסיסקו, חושבני כי האסון אירעה בשנת 1906. זה היה סרט מעניין וגם מזעזע להסתכל. ואני שואלת, איך קרה שהחליטו לשקם ולבנות את העיר מחדש באותו המקום. הלא פחדו שזה עלול לקרות שוב?" "לא יודע" ענה רונן "כנראה שהמומחים סברו כי רעידות אדמה לא מתרחשות שנית באותו המקום. על כל פנים כיום סן פרנציסקו היא אחת הערים היפות בעולם. אנחנו נראה את זה עוד מעט." "יש לי רעיון" היא אמרה. אני בטוחה שיש פה, כמו בכל הערים החשובות בעולם, אוטובוסים שעושים סיורים בכל העיר ומסבירים לתיירים את המראות, לזה קוראים באנגלית "Sightseeing tours" "רעיון מצוין, אז קדימה נחפש איפה זה. בטוחני שכל נהג מונית יודע את זה." הם עצרו מונית ושאלו את השאלה. "בבקשה, אני אקח אתכם לשם" אמר הנהג. הם נכנסו למונית ותוך רבע שעה הגיעו לשם. במקום השתרע תור ארוך, בכל זאת לאחר חצי שעה הצליחו לעלות על אחד האוטובוסים. הם היו צריכים לקנות כרטיסים מראש.

האוטובוס התחיל לנסוע ונעצר מדי פעם ליד אתרים חשובים וליד מקומות עם נוף יפה. הנוסעים קיבלו הסבר מקיף מפי המדריך הקבוצה. העיר הייתה יפיפייה, שופעת מראות עוצרי נשמה, צבעונית ומגוונת להפליא. הם ראו מראות של מבנים ובניינים שנבנו בארכיטקטורה אומנותית, מיוחדים ביופיים, חצו את האזורים שהיו מאוכלסים עם יפנים, סינים, ואחרים. אלה היו מקומות אוריינטליים ומיוחדים במינם. כל התיירים הפעילו את מצלמותיהם וצילמו הכול. והיה מה לצלם בשפע. "נו" אמרה צ'יקצי'טה "חבל שלנו אין מצלמות." "אין דבר" השיב רונן "כיום אפשר לראות באינטרנט כל דבר בעולם, אפילו יותר טוב מאשר צילומים במצלמה. בדיוק על דברים כאלה המהנדסים עובדים. כיום הכול מוגש במגש

של קסם לצופי האינטרנט והטלוויזיה "כן" השיבה צ'יקיציטה "אך אין טוב ממראה עיניים ישר במקום." "אני מסכים איתך לחלוטין." "הייתי רוצה לחיות בעיר כזו" היא אמרה לאחר זמן. "לא יכולים כל בני אדם בעולם לגור בעיר אחת," השיב רונן "יש עוד הרבה מקומות יפים בעולם. גם בישראל יש מקומות מאוד יפים ומיוחדים." "גם בארגנטינה" היא הוסיפה.

את שומעת, רציתי לספר לך סיפור מיוחד על האבא שלי. לאחר שסיים את השירות צבאי הוא ועוד שני קצינים, החברים שלו מהצבא החליטו לעשות טיול גדול ביבשת דרום אמריקה. הם הגיעו לסנטיאגו, עיר הבירה של צ'ילה. שם שכרו שני ג'יפים ונסעו איתם לכל אורכה של צ'ילה. כמה זה? חושבני כארבעת אלפים ק"מ. חתיכת דרך. הם הגיעו כמעט לאנטרקטיקה, אך לצערם לא היו אנויות שם באותו הזמן. אז זהו, אבי היה נוסע מתמיד. הוא היה כעין מרקו פולו. "אתה איש מאוד מעניין ואינטליגנטי." היא ציינה, אני נהנית בחברתך. "תודה רבה על המחמאה," הוא אמר. "רציתי רק להוסיף שעל מכונית כזו, כמו ששלחו לי כדי להגיע אליהם חלמתי במשך כל נעוריי." "איך שאני רואה אותך החלום הזה יתגשם יותר מהר מאשר אתה חושב." הוא הוסיף "בערבית אומרים "אינשאללה", זאת אומרת בעזרת השם."

"שמעי, בזמן שאנו מבקרים בעיר הזאת אסור לנו להחמיץ שני דברים: האחד לראות את גשר הזהב, והשנייה לנסוע בחשמלית המפורסמת שנקראה באנגלית "Street car" שחוצה את כול העיר. "אז קדימה, מה אנחנו מחכים?" היא שאלה. הם נסעו אל הגשר ושכרו במקום שני זוגות אופניים והתחילו לדווש הלוך וחזור על שביל מיוחד לנוסעי אופניים. האוויר היה צח והמראות מהגשר היו נפלאים. אחר כך ניגשו לתחנה של החשמלית ונסעו בה לאורך כול העיר היפיפייה שהייתה בנויה על מורדות ההר שהעיר הייתה בנויה עליהן.

הזמן התקרב לשעת הצהריים והם הרגישו רעבים. תגידי את אוהבת אוכל סיני? היא עשתה סימן בראשה ואמרה "מאוד." "טוב אז נחפש פה מסעדה כזאת, בטח יש פה בסביבה." אכן לאחר חיפוש קצר מצאו אותה. הם התיישבו ליד אחד השולחנות הפנויים. מלצר סיני זריז ניגש אליהם וביקש מה ברצונם להזמין. "אין לי מושג" אמר רונן, "לא מתמצא באוכל הסיני, אולי את יודעת?" "גם אני לא. אחר כך אמרה למלצר "אנחנו לא מכירים אוכל סיני, אך תביא משהוא טעים." לאחר זמן המלצר הגיש להם צלחת מלאה של דייסה שהייתה דומה לקוסקוס המרוקאי עם ירקות מבושלים ובשר, גם הזמינו בקבוק יין וחמוצים. הם מצאו את האוכל טעים וסעדו את ליבם בתאבון. לאחר מכן הזמינו קפה שחור.

בתום הארוחה היא שאלה "נו רונן שבעת?" "לגמרי" הוא אמר בסיפוק. "אז מה דעתך שנשכור חדר במלון הקרוב להשתפשף קצת..." היא שאלה אותו ללא בושה. הוא הביט בה קצת מופתע. אחר כך חשב: לאישה הזאת יש טקטיקה איך להפיל אותו ברשתה: קודם קפיטריה, אחר כך טיול, אחר כך ארוחה ועכשיו מזמינה אותו למלון. היא הייתה יפה, מושכת, אקזוטית, סקסית ומיוחדת. בישראל אין טיפוסים נשים כאלו. הוא נאבק בנפשו מה לעשות. "איזה גבר אני?" הוא שאל את עצמו "יפיפייה כזאת מזמינה אותך לשכב איתה ואתה מהסס...?" "לבסוף היצר הגברי התגבר בו והוא שאל אותה "את לא מפסידה שום הזדמנות...?" היא ענתה דוגרי "למה להפסיד? חיים רק פעם אחת!" אז הוא ענה לה "Yes darling you win, you win!"

הם קמו מהשולחן, הוא שילם, אחר כך שאל אותה, "אם כן איפה נמצא מלון כזה?" "בתור מהנדס אתה צריך לדעת איפה לחפש כל דבר סמרטפון, אך אני מציעה שניקח שוב מונית, נהגי המונית בעיר יודעים כל דבר יותר טוב מכל סמרטפון." "מסכים איתך" הוא אמר לה והם עצרו את המונית הראשונה בדרכם. המונית עצרה והוא שאל את הנהג "האם אתה מכיר בעיר איזה מלון טוב, אך לא יקר מדי?" שאל רונן. הנהג מדד אותם בעיניים, אחר כך אמר בחיוך רחב "No problem, Sir' No problem." לאחר נסיעה קצרה הוא עצר ליד מבנה בעל שלוש קומות. רונן שילם אחר כך הנהג שוב אמר לו בחיוך רחב "Have a good day Sir and have a lot of pleasure"

במלון לאחר שהזדהו הם שכרו חדר, לאחר מכן עלו לחדרם. היא התפשטה ללא בושה וחיכתה לו במיטה. הוא אמר לה "את יכולה לשגע פילים." "טוב אז נראה עם אתה פיל, או אריה." הם בילו נהדר

ונהנו מכל רגע. לאחר זמן מה הוא אמר לה "שמעי טוב, שמעי טוב כרמנצ'טה. מעולם לא הייתה לי הרפתקה כה מענגת עם אישה כמוך. אך לדאבוני לדבר הזה צריך לעשות סוף. באתי לכאן ללמוד ולהוסיף השכלה. אני פשוט לא מסוגל לשניהם. את צריכה למצוא אהבה אחרת, אני לא יותר הכתובת!" היא התייפחה "אני יכולה לבוא איתך לישראל." הוא היה מופתע ואמר לה "לצערי הדבר לא מעשי ולא בא בחשבון; את תהיה שם זרה, לא מכירה אף אחד, לא מכירה את השפה. מה את תעזבי את המשפחה שלך?" "למענך אני מוכנה לכול!" "אני מבין אותך ואת הכאב שלך, אך כול העניין לא הגיוני בעיני. את מקצה השני של העולם. עם היופי שלך תוכלי למצוא בארץ עשרות גברים. אם תהיי מהנדסת טובה תוכלי למצוא גברים משכילים וגם יפים בשפע." "אתה צודק, אך אני אוהבת אותך!" "זה יעבור, תקדישי את הזמן שלך ללימודים וגם תשדלי לשכוח אותי." הם התלבשו ולאחר זמן הם חזרו לאולפן בסיליקון וואלי."

למחרת הלימודים התחדשו, הכול נמשך כסדרו, כאילו לא אירע שום דבר. המרצה מר שטיינברג אמר "נקווה שכולכם הצלחתם לרענן קצת את הראש בחופשה, וכעת ניגש לנתח נושא חדש שנקרא תוכנה. אז מה אנחנו מבינים תחת השם תוכנה, אולי מישהו מכם מוכן להסביר." רונן הרים את ידו. "בבקשה רונן," אמר המרצה "אולי תיגש בבקשה ללוח. הוא קם וניגש ללוח, לאחר מכן אמר: "התוכנה זהו קובץ של הוראות שהמתכנת כותב בשפת התוכנה שהמחשב יכול "להבין" אותה. כל המחשבים עובדים לפי הוראות תוכנה מסוימות לצורך זה. ישנן תוכניות שמיועדות לפתור בעיות ספציפיות. ניקח לדוגמה בעל מקצוע מסוים שרוצה להקל על עבודתו על ידי שימוש במחשב, הן לגבי השגה מהירה של אינפורמציה שהוא זקוק להם, הן לחומרים הנחוצים לביצוע עבודתו, הן לכתובות ומספרי הטלפונים של אנשים, בעלי מקצוע כמוהו שהוא רוצה להיות אתם בקשר. כתובות של ספקים, וכולי, וכולי. התוכנה יכולה להכיל אין ספור של מידע ופרטים בקשר לאותו ענף שבעל המקצוע עלול להיות זקוק להם. על פי הנתונים אלה המחשב יכול לתכנן שרטוטים ותוכניות עבודה שמזמין התוכנה זקוק להם." סיים בועז. כל הכיתה כולל שטיינברג מחאו כפיים.

"כל הכבוד" הוא אמר "אני חושב שאני עצמי לא יכולתי לתת הסבר יותר טוב ומדויק בנושא." כולם מחאו כפיים. "רק עוד דבר חשוב רציתי להוסיף" אמר שטיינברג "והוא, כי אחרי הכול התיכום ו"ההוכמולוגיה" המחשב (עדיין) נשאר גולם! או רובוט, זאת אומרת הוא לא חושב כמו בני אנוש, גם אין לו נשמה, אין לא רגשות, אין לו לב. למשל הוא יכול לתקן שגיאות כתיב, כמעט בכל שפה, אך הוא לא יכול לתקן סגנון, ניסוח, וכולי. הוא לא יכול להגיד לכותב, או לכתובת "סליחה אדוני, או גברתי אתה, או את כותבים שטויות, או דברים בלתי הגיוניים, כי פשוט אין לו שכל. לעומת זאת הוא מסוגל לעבד ולחשב את הנתונים שהכנסנו לתוכו תוך חלק של שנייה. בזה גדולתו. יחד עם זאת אני חרד מהיום שהמחשבים יחשבו וישתלטו עלינו בני אנוש!" שטיינברג שוב קיבל מחיאות סוערות, לאחר מכן כולם יצאו להפסקה.

בפרוזדור רונן פגש את צ'יקיציטה יושבת על ספסל ובוכה. הוא ניגש אליה והתיישב לידה "מה את בוכה חמודה, מה קרה?" "אני רוצה לדבר איתך" "טוב," הוא ענה "נחפש לנו איזה פינה שקטה." הם מצאו בסוף הפרוזדור ספסל בודד והתיישבו עליו. "אז מה קרה שוב צ'יקיציטה? למה את בוכה?" "אני לא יכולה בלעדיך, אני רוצה להיות אשתך, רוצה לבוא איתך לישראל." רונן נדהם "תשמיעי יקרתי, הסברתי לך פעם, ואני אסביר לך שוב. את בחורה יפה ואינטליגנטית, אך לצערי את לא תופסת את העניין. לא עוזבים מולדת, בית, משפחה, חברים, בשביל למצוא בן זוג, או בת זוג. הורי ברחו מהונגריה אחרי המלחמה בגלל שלא יכלו לסבול שם יותר את האנטישמיות ורדיפת היהודים בארץ זו, לכן עלו לישראל. זאת הייתה סיבה מוצדקת. אבל את צעירה יפיפיה, כמוך יכולה למצוא לך לכל אצבע שלך גברים בשפע. לנסוע לקצה השני של העולם בשביל גבר...??? לדעתי אין בזה שום הגיון. את לא יודעת את השפה, לא מכירה אף אחד, לא מכירה את המנהגים. את תהיי שם זרה! נו באמת?? מה אין שם גברים בקורדובה, או בכל ארגנטינה?" "יש הרבה, אך לא כמוך" היא ענתה בוכייה.

"תשמעי, תשמעי אותי. את תגמרי פה את הקורס, תחזרי הביתה. אינני חושב שלא תמצאי שם במקום עבודתך, או בסביבה גבר נחמד, יפה תואר שיימצא חן בעיניך. מה כל הבנות מארגנטינה נוסעות לחוץ לארץ כדי להתחתן...? בחייך! בסוף הקורס תחזרי הביתה ותשכחי אותי. את צריכה פשוט להחליף את הדיסק בראש שלך." "אולי אתה צודק" היא התייפחה "אז ביי אהובי, תן לי עוד נשיקה" הוא הסתכל סביבו אם אין אנשים בסביבה, אחר כך נשק קלות על לחייה ועזב. היה בליבו צר עליה, אך לא היה יכול להמשיך איתה את הרומן.

"כול האהבות הגדולות מסתיימות פעם" הוא חשב, נראה אם אמצא אהבה כזאת סוערת בישראל?" הוא הרהר. "אך מה יש למהר? אני בס"ה בן 26, לא אשאר רווק לעולם. טוב עכשיו צריך להתלבש חזק על הלימודים, אחרת אחזור לישראל בבושת פנים, לא אקבל העלאה, אולי אצטרך גם לשלם בעד הקורס." הוא החליט להשלים את הידע המקצועי גם מעבר החומר שמלמדים בקורס. הוא נכנס לספריה הגדולה של המוסד וביקש חומר לימוד העוסק במדעי המחשב, תקשורת, ואלקטרוניקה. הספרנית אחרי זמן קצר מצאה חומר רלבנטי למבוקשו. הוא עיין בהם ובחר שלושה מהם. אחר כך חתם ולקח את הספרים איתו למעונו. זה היה קשה מאוד להתמודד עם החומר הרב שבספרים וגם מה שנלמד בקורס. "נו, הוא אמר לעצמו, "מאהבה אי אפשר להתקיים, אז אין ברירה צריך ללמוד. איך אמר פעם המורה שלו בתיכון "בכוח השרירים אדם יכול להרים 80 ק"ג, אולי 100, בשכל הוא יכול להזיז הרים!..." "טוב לא צריך להגזים בשום דבר, אומרים תפסת מרובה ולא תפסת שום דבר!" הוא למד כשעה, אחר כך יצא החוצה לטייל ולשואף לריאותיו אוויר צח.

אחרי כשעה של טיול מהנה בפארק הירוק היפה, של דשאים, עצים ושיחים יפים וערוגות פרחים מפייצי ריח וארומה מהנים הוא חזר לספרים שלו. היה נראה לו כי המדע של מחשבים וכול המצאות של המכשירים שקשורים להם, הוא אין סופי. מי תיאר ומי דמיין רק לפני 50 שנה שימצאו מכשיר קטן ונוח שבאמצעותו נוכל להתקשר לחברינו, לידידינו, או למישהו שרק רוצים לארץ, לחוץ לארץ ואפילו לעבר הים מכול מקום שאנו נמצאים בו. אפשר יהיה גם לצלם איתו, לשלוח את התמונות לכול מקום בעולם בהרף של שנייה...? אכן אנו שומעים חדשות לבוקרים על מכשירים ופנטזים חדשים שמופעים בשוק העולמי. המחקרים בשטח האסטרונומיה, חקר החלל, שליחת אדם לירח וכולי, נתנו "פוש" רציני להמצאות חדשות ואנחנו נהנים היום מהפירות של מחקרים אלה. הוא גמר אומר בנפשו להיות שותף להישגים אלה ולתרום את חלקו הצנוע להם. רוב החומר שמצא בספרים לא היה חדש בשבילו, הרי הוא למד אלקטרוניקה לפני כן, אך הדברים מתחדשים בקצב מסחרר ודורשים עדכון מדי פעם.

כמו כל דבר אחר בחיים גם קורס עמד להסתיים. בסוף הקורס כל התלמידים התבקשו להגיש בחינות סיום. גם רונן עשה כך. הוא מילא שאלון ארוך בענייני הנושאים שנלמדו בקורס. זה לא היה קל, אך קווה שענה נכון אל כל השאלות. לאחר יומיים הוא הוזמן להופיע שוב בפני חברי ההנהלה. שוב לא היה בטוח מה רוצים ממנו. שוב עלה לקומה ה-15 של הבניין, שם פגש את שלושת חברי ההנהלה. "אדון רונן בן דוד. קראנו לך לבוא עלינו כדי למסור לך ברכה והוקרה שלנו בהישגיך בלימודים. הציונים שלך היו מצוינים. כל הכבוד לך. על כן החלטנו להציע לך הצעה שמעטים במוסד הזה זכו לה; היינו רוצים לצרף אותך לסגל הבכיר של עובדינו. במילים אחרונן אנו מציעים שתעבור לגור כאן לארה"ב, אתה ומשפחתך, ותעבוד אצלנו בתור מרצה. ראינו שאתה מסוגל לזה!" רונן היה המום. לקח לו כמה דקות עד שהוא התאושש, לבסוף אמר. "אני לא מוצא מילים. הכבוד שאתם מעניקים לי הוא מעבר ומעל, אך לצערי אינני יכול לקבל את הצעתכם. יש לי משפחה בישראל ואני קשור לארץ." "אז מה בעיה?" הם ענו "תביא גם אותם לכאן. בשנה הראשונה נכסה את הקיום שלהם." "לצערי אני צריך לדחות את הצעתכם, כי אני גם משרת ב צ.ה.ל. בדרג חשוב." חברי ההנהלה שוב התייעצו ביניהם, לבסוף אחד מהם ענה "אנחנו מלאי צער לוותר עליך, אך ההחלטה בידיך. אולי תשקול את העניין שוב."

רון שב למעונו מרוגש ומבולבל. מצד אחד נעם לו הכבוד שהעניקו לו, מצד שני הוא לא רצה לעזוב את הארץ. הוא היה צבר גאה בארץ מולדתו ישראל, לא היה שייך לטיפוסים הנאלחים כמו יהודים רבים שמחפשים את מזלם בחו"ל. כעת שהוא גמר את הקורס בהצלחה יש לו כל הסיכויים להעלות בדרגה וגם להרוויח יותר, אולי הרבה יותר. הוא ארז את מזוודותיו ואמר שלום למרצים. כעבור יומיים הוא כבר היה בדרכו חזרה לארץ.

כשרון חזר לעבודה הדבר הראשון שעשה, הוא ביקש ראיון עם מנכ"ל המפעל. הוא הראה לו את תעודת הגמר שקיבל בסוף הקורס וגם סיפר לו כי הנהלת הקורס בארה"ב ביקשו ממנו לעבוד אצלם בתור מרצה, "אך כמובן סירבתי כי אני אוהב את הארץ, אוהב את המדינה וגם את העבודה שלי." "המנכ"ל השיב לו "כל הכבוד לך. זה מאוד מרשים מה שאתה מספר. אז קודם כל את ה- 20% אחוזים העלאה בשכרך שהבטחנו לך תקבל מיד. בהמשך אני חושב שנעביר אותך למחלקה אחרת, לתפקיד יותר בכיר שדורש מומחיות יותר גדולה וננצל את כישוריך הרבים. אם תעמוד בדרישות גם שכרך תעלה בהתאם. לצערנו לא נוכל לשלם שכר כמו באמריקה, אך חושבני כי זה יספק אותך?" "רון השיב "בהחלט. אני מודה לך אדוני". שמח ומרוצה חזר הביתה.

לאחר כחודש ימים בשעת ערב היה צלצול בדלת ביתו של רון ברמת גן. הוא פתח את הדלת וראה את צ'יקיציטה עומדת בפתח ובידה החזיקה מזוודה. הוא היה המום. "צ'יקיציטה איך הגעת לכאן???" "אספר לך עוד מעט, רק תן לי לשבת בבקשה". הוא הזמין אותה פנימה והגיש לה משקאות ופירות. "את נראית לי עייפה מאוד, אז תנוחי מעט, אחר כך תספרי. כעבור חצי שעה של מנוחה היא התחילה את הסיפור "רון, מאז שחזרתי מהקורס לא הפסקתי לחשוב עליך. הוריי שאלו אותי מה יש לי ולמה אני כל כך עצובה? אז סיפרתי להם עליך." "אך מאיפה השגת את הכתובת שלי?" "פשוט מאוד מהסוכנות היהודית בקורדובה, הם איתרו את הכתובת שלך חיש מהר. יש לי קצת חסכונות כדי לכסות את הנסיעה, אז באתי. הורי הם ציוניים מזמן, אך הם ראו את הסבל שלי וביקשו ממני לנסות שוב לדבר איתך. הם אמרו שהם מזמן חשבו על עליה לארץ ישראל, אך זה לא היה להם על הפרק. ידוע לנו שיהודים רבים עלו לארץ בשנים האחרונות מארגנטינה. שמענו גם שיש הרבה שהתיישבו פה ברמת גן איפה שאתה גר. הורי אמרו לי כי אם אתה מסכים הם יגישו בקשה לסוכנות היהודית לעלייה. שמעתי שעולים חדשים מקבלים שיכון מהסוכנות היהודית בתנאי תשלומים נוחים."

רון הרהר עמוק בליבו. הנה עומדת לפני אישה יפה וצעירה, בעלת השכלה. היא אוהבת אותי עד שיגעון, מוכנה לבוא עם משפחתה לארץ. אין לה דרישות מיוחדות ממני. נו מה אתה רוצה עוד? גברים אחרים היו מלקקים את אצבעותיהם בשביל חתיכה כזאת. לבסוף הוא אמר לה "תשמעי, אל תחשבי לרגע שאני לא אוהב אותך, או שאני לא מכבד אותך. אני פשוט פחדתי מהתסבוכת לנתק אותך ממשפחתך, מארץ מולדתך, מהסביבה הטבעית שלך ולבוא איתי לארץ רחוקה, זרה, בלתי נודעת לך, שאת לא מכירה פה שום דבר, אף אדם מלבדי, לא יודעת לדבר את השפה וכולו, וכולי. אולם כעת נוצר מצב חדש; את החלטת לבוא לכאן עם כל המשפחה ולעלות לארץ כמו המוני יהודים עשו את זה." היא עשתה הן עם הראש שלה. "שמעתי שאנשים רבים מדברים פה אנגלית", היא אמרה "זה היה מקל עלי מאוד בהתחלה עד שאלמד לדבר עברית." "טוב", הוא אמר "כנראה הגורל קבע שאת ואני נועדנו זה לזו. לבסוף הוא אמר לה "נשקני קייט, אני כולי שלך!!!!" הם נפלו לזרועות האחד לשנייה, התחבקו והתנשקו ארוכות. נו איך אמר פעם המשורר והמחזאי האנגלי וויליאם שקספיר "הכול טוב אם זה נגמר טוב". הם התחתנו ברוב פאר והקימו משפחה בישראל.

